

K-MAIL

uit de woestijn

Lieve familie en vrienden,

Zoals beloofd zouden we jullie nog een update sturen voor we via Nederland naar Rusland zouden vertrekken. Er zijn zoveel dingen gebeurd de laatste weken, dat het hoog tijd is om jullie op de hoogte te stellen van alle veranderingen. Tijdens een rondreis met een familie groep die we wegwijs maakten in Israël, ontving Iris een telefoontje dat haar vader was overleden. Hoewel hij al 97 jaar oud was en er naar verlangde heen te gaan, kwam het bericht toch nog onverwachts. Naast de emotionele verwerking van het nieuws, moesten er ook plannen gewijzigd worden, zodat Iris naar Nederland kon gaan. We hebben toen besloten dat ze daar maar moest blijven tot ons vertrek naar Rusland. Dan kon ze haar broers helpen het ouderlijk huis op te ruimen en was ze tevens aanwezig om zakelijke dingen af te handelen. Maar de situatie veranderde drastisch toen Iris bij een val in het paradijselijk zwembad, Gan Hashelosha, haar enkel brak. Omdat het een gecompliceerde breuk was, moest ze met spoed geopereerd worden. Ze werd per ambulance naar het ziekenhuis in Afula gebracht en mocht twee dagen later naar huis. Het had weinig zin om naar Nederland te komen, omdat we daar zo wie zo niet verzekerd zijn, maar omdat Iris zes weken haar been niet mag belasten, is ze beter af in onze gelijkvloerse huisjes in Hatzeva. Daar hebben we even tijd genomen om de Heer te raadplegen en alles wat gebeurd is te verwerken. In deze brief willen we wat indrukken met jullie delen en vragen om gebed en steun in deze situatie. Dank voor jullie meeleven, Janny & Iris.

Dood &

"Met de Heer begraven en weer opgestaan,
om voor Hem te leven, Jezus' weg te gaan.
Uit het water van de doop, putten wij geloof en hoop,
dat Gods trouw en liefde blijvend is."

Opstanding

De 24ste oktober zal altijd een gedenkwaardige dag blijven. Eerst het bericht van het overlijden van Iris' vader en daarna het dopen van Andreas. Hij was samen met zijn oudste broer en zijn gezin, het groepje dat we aan het rondleiden waren. Tussen dood en doop is maar een klein verschil. Doop en dood kwamen die dag heel dichtbij elkaar. Bij beiden was daar de hoop op de opstanding. Voor Andreas was de doop een achterlaten van zijn oude leven en een bevestiging van zijn geestelijke opstanding in een nieuw leven met de Heer.

Zijn tweede naam, Albert, bracht de dood van de andere Albert (Bouwman), weer dichtbij. Ook hij heeft zijn leven achter moeten laten. Zijn stoffelijk overschot is inmiddels aan de aarde toevertrouwd, maar we weten dat zijn geest naar de Vader is teruggekeerd (Pr.12:7). Hij wacht nu op de opstanding ten leven. Zalig en heilig is hij die deel heeft aan de eerste opstanding, de tweede dood heeft geen macht over hem (Openb.20:6).

In die verwachting heeft Iris haar laatste woorden over haar vader gesproken, die tijdens de begrafenis, waar ze niet bij kon zijn, werden voorgelezen.

Indrukken van het leven van mijn vader ALBERT BOUWMAN

Mijn vroegste bewuste herinnering aan mijn vader heb ik overgehouden aan angstige nachten die ik doorbracht in mijn kinderledikantje. Door de spijlen van mijn bedje kon ik hem zien zitten en wist ik: "Mijn vader is er, nu ben ik veilig!" Nachtenlang moet Papa naast mijn ledikantje hebben gezeten, totdat de angstdromen ophielden.

Deze ervaring heeft er toe geleid, dat ik van jongs af aan een positief vaderbeeld heb meegekregen. Aardse vaders stellen soms teleur, en ook Papa heeft ons ongetwijfeld af en toe teleurgesteld. Maar hij heeft, ondanks zijn vrij gesloten karakter, toch veel liefde laten zien. Hij kon het misschien niet uitdrukken in woorden, maar hij zocht altijd naar het beste voor zijn kinderen. Hij zocht naar kwaliteit, niet alleen in kleding en

schoeisel, maar ook in speelgoed en goede boeken. Aan de ene kant beschermde hij ons tegen invloeden van de wereld, waarschuwde ons tegen de gevolgen van roken en het gebruik van drugs, maar gaf hij ons ook de ruimte om eigen keuzes te maken. Er was een zekere vrijheid, die er toe geleid heeft dat ik geleerd heb om te onderscheiden wat het verschil is tussen de wet en de instructies van mijn hemelse Vader. Papa heeft mij onbewust meer Bijbelse waarheden geleerd dan hij zichzelf bewust was. Daar ben ik hem dankbaar voor en daar heb ik de laatste jaren van zijn leven, ook meer over kunnen praten dan ooit daarvoor.

Hoewel we ons allemaal bewust waren dat Papa uitzag naar de dag van zijn heengaan, kwam die dag toch nog onverwacht. Er was even een emotioneel moment, want een fase van ons leven is afgesloten, een generatie is voorbijgegaan. We nemen afscheid van het stoffelijke. De Prediker zegt dat de geest weerkeert tot God die hem geschonken heeft. Voor ons is er de hoop op de Opstanding, waardoor afscheid nemen ook een dimensie van weerzien heeft.

Ik ben u, Papa, dankbaar voor het stoffelijke leven, het natuurlijk zaad en voorgelacht, waar ik uit voortgekomen ben. Mede daardoor ben ik een levend wezen die in dit leven de God, die eeuwig leven geeft, heb mogen leren kennen. Vanwege die kennis en relatie met Hem, zeg ik:

"Tot ziens in Zijn Koninkrijk!"

Iris

HOE IS DE SITUATIE NU?

Daar zit ze dan! Zeven weken je been niet belasten. Hinkend of in de rolstoel je verplaatsen. Nu de pijn wat minder is, gaat dat wat beter. De eerste twee weken waren het moeilijkst. Twee grote wonden aan weerszijde van de enkel, waar schroeven en een plaat zijn ingezet. Naar later bleek ook twee oppervlakkige, maar zeer schrijnende wonden van de tractie die ze op het been gezet hebben om de botten weer op zijn plaats te krijgen. Er was namelijk een volledige dislocatie en het leek of de voet er zomaar bij hing. Iris zal voorlopig het moment van de val, het krakende bot en daarna de vreemde positie van haar voet, niet snel vergeten. In het ziekenhuis werden twee pogingen gedaan om het been met de hand te zetten. Ondanks de plaatselijke verdoving, zeer pijnlijk. Als een geluk bij een ongeluk, zat een van de ligamenten klem tussen de bot delen, dus moest er met spoed geopereerd worden.

Voorlopig dus even niet fietsen

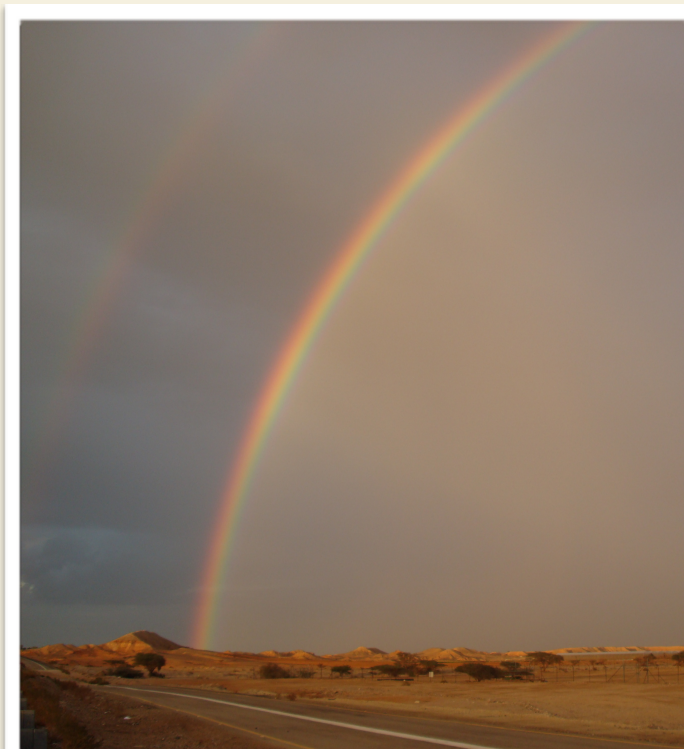
Na de operatie

Het voordeel van de spoedoperatie is, dat we daarna meteen konden beginnen met aftellen. Inmiddels zijn de hechtingen verwijderd. Ook al zag de voet er nog behoorlijk blauw en gezwollen uit, gaat volgens de orthopeed alles naar wens. Er mocht circulair gips om, en na een maand moeten we weer voor controle, helemaal naar Afula, waar het ongeluk gebeurd is. Beersheva zou dichterbij zijn, maar daar wilden ze de vervolgbehandeling niet doen. Misschien maar goed ook, nu er in het zuiden van Israël een soort oorlogssituatie is ontstaan en het ziekenhuis het druk kan krijgen met slachtoffers. Er zijn zelfs al Joodse teams uit Amerika onderweg om te helpen indien nodig. Een gebroken enkel is niets, vergeleken met de verwondingen van de slachtoffers van de raketinslagen. We hopen en bidden voor een voorspoedig herstel. Toen we van de week even naar de supermarkt gingen en Iris daar in haar rolstoel aankwam, stond er een ouder echtpaar voor de deur. De man had een "tallit" (als het goed is weten jullie nu wel wat dat is) om zijn nek en zijn vrouw sprak Iris heel bemoedigend toe en zei heel liefdevol: "Je zult spoedig weer hersteld zijn!" De ontmoeting met hen was zo voorbij en later vroegen we ons af, waren het engelen die ons even kwamen bemoedigen?

Ondanks de vele beloften die de Heer ons geeft, ook in de natuur, zijn er ook:

DE WAAROMS?

De situatie waarin we nu verkeren roept een heleboel "waaroms" op. Wij hebben ons natuurlijk ook afgevraagd, waarom is dit allemaal gebeurd?

Waarom moest onze reis naar Rusland uitgesteld worden?

Er zijn twee antwoorden mogelijk op deze vraag. We beginnen met de eerste gedachte die in ons op kwam. Hoewel wij slechts een klein schakeltje zijn in het grote plan van God, lijkt het dat de boze niet wil dat we deze opdracht afmaken. Het begon al, zoals we in onze laatste update schreven, met de aanval op Johan en Galya, die ons in Rusland zouden begeleiden. Hoewel Galya nu wat begint op te knappen, is zij onverwachts teruggekeerd naar de Oekraïne om haar zus bij te staan tijdens een moeilijke zwangerschap en de op handen zijnde bevalling. Bij Johan wordt verder onderzoek gedaan naar zijn klachten, die best serieus zijn voor iemand zo jong. Het lijkt of we allemaal verhinderd worden om te gaan.

Maar als het geen aanval is van de boze, dan betekent het uitstel, want die vierde stok moet echt geplant worden. Als de Heer niet zo duidelijk Zijn plan had geopenbaard op de drie andere hoeken van de aarde, zouden we misschien gaan twijfelen.

Moshe bekijkt de tallit en de hoeken van de aarde die we al bereikt hebben.

Verschillende mensen hebben gesuggereerd dat het mogelijk genade van God is, die ons nog steeds tijd geeft om de grote opdracht af te maken. De woorden, die de Heer sprak toen Iris 11 jaar was, dat ze het einde zou zien komen als het evangelie van het Koninkrijk in de gehele wereld verkondigd is (Mat.24:14), roepen natuurlijk de vraag op: Wanneer zal dat zijn? Is het einde al gekomen? Is dit het begin van het einde?

De bijbel geeft wel antwoorden op de vraag hoe zal het zijn in het einde, maar de vraag blijft altijd, wanneer? Nog voor Iris haar enkel brak, en we ons aan het voorbereiden waren om naar de laatste hoek van de aarde te gaan, vroeg Iris: "Als we terugkomen uit Rusland, zal dan het einde komen en de dingen beginnen die daar over geschreven staan in Uw woord?" Ze kreeg als antwoord, er zal nog een stilte zijn voor de storm en tijdens die stilte zul je tijd hebben om de dingen af te maken die Ik je opgedragen heb, maar eerst moet je de opdracht afmaken in Rusland.

Waarom kunnen we dan toch niet de laatste stok op 12-12-12 planten?

De twaalfde van de twaalfde in het jaar 2012 is natuurlijk een mooie symbolische datum. En zo hebben we dat ook gezien. Maar het is geen bijbelse datum. Het is wel de meest duistere periode in misschien wel een van de duisterste plekken op aarde, het noorden van Rusland. Hoewel het nog steeds koud en vrij duister zal zijn in februari, ziet het er naar uit dat we onze reis tot die tijd uit moeten stellen. Omdat we al een ticket naar Moskou geboekt hadden, moesten we die datum in elk geval

wijzigen. Bij ons kwam natuurlijk de vraag op, welke dag in februari geschikt zou zijn om Gods opdracht af te maken. Toen realiseerden we ons, dat er in

februari ook een 12-12 is. De laatste maand van Gods kalender is Adar, en die valt in onze jaartelling in februari. In de bijbel wordt er gesproken over 12 maanden, maar de Joodse kalender voegt daar soms een extra maand aan toe, zodat de eerste maand (Nisan) in het voorjaar valt, ten tijde van de gerstooft. Dit komt overeen met de bijbelse instructies over het vieren van de feesten. De feesten van Jahweh vallen in de eerste zeven maanden. Dat zijn de maanden waarin geoogst wordt. Dat is Gods tijd. Daarna is er een tijd waarin er opnieuw gezaaid wordt en de oogst kan rijpen. Dat is de tijd van de mens zou je kunnen zeggen. In die tijd worden Chanukah en Purim gevierd. Dit zijn Joodse feesten, waarvan we iets kunnen leren over Gods plan met het Land en met Zijn volk.

Met Chanukah wordt er herdacht hoe de Grieken het Land, en in het bijzonder de regering over Jeruzalem, probeerden over te nemen. Ook nu nog zien we dat andere volken proberen te regeren over Israël. Kijk maar eens wat er op het moment gebeurt, alle regeringsleider van de wereld proberen Israël de wet voor te schrijven. Er zijn zelfs leiders die hiervoor speciaal naar Israël gekomen zijn. De strijd om het Land gaat nog steeds door. Purim is het laatste feest van het Bijbelse jaar. En dat vindt plaats in de maand Adar, de twaalfde maand. Dit jaar valt het bijbelse 12-12 op 22 februari. Dat is één dag voor de 13e Adar. Logisch natuurlijk, zul je zeggen. Maar wat is zo bijzonder aan 13 Adar? Dat was de dag die Haman door het lot bepaald had om de Joden te vernietigen. Maar het complot van Haman werd ontmaskerd door Esther en Mordechai. Dit leidde ertoe dat de Joden zich mochten verdedigen en het volk niet werd uitgeroeid. Daarom wordt er op 14 en 15 Adar het Purimfeest gevierd, om te herdenken hoe God Zijn volk beschermd heeft. Dit jaar valt de 12e Adar op vrijdag. Het was ook vrijdag toen we de derde stok in Chili plantten. De Heer maakte ons toen duidelijk dat in Zijn plan de vrijdag is aangebroken. Het is de zesde dag in Zijn plan, het is de dag van voorbereiding, de Sabbat is nabij. Bij de laatste hoek van de aarde bepaalt Hij ons erbij, dat het nog steeds vrijdag is, maar dat het ook 12-12 is, een dag waarop de "Hamannen" in de wereld er nog steeds op uit zijn om de Joden uit te roeien en wij hen aan hun lot over

Waarom kon God deze dingen niet op een andere manier duidelijk maken?

Deze vraag is wat moeilijker te beantwoorden, want we nemen juist veel tijd om naar God te luisteren. Hebben we ergens iets gemist? Moest Iris haar been breken, zodat ze tijd nam om te luisteren? Dat kunnen we ons niet voorstellen, hoewel we zien dat God alles doet medewerken voor een ieder die gelooft. Ondanks de pijn, het ongemak, de operatie, de extra kosten, kunnen we zeker de positieve kanten zien van deze situatie. Een geluk bij een ongeluk, zegt men in de wereld.

Maar misschien moeten we inderdaad juist wel op dit moment hier zijn. Kort na het ongeluk begonnen de raketaanvallen vanuit Gaza op het zuiden van Israël toe te nemen. We waren nog van plan geweest om met het laatste groepje dat we rondleidden, langs Gaza te gaan, om daar bij de grens te gaan bidden en de stad Sderot te bezoeken, die ook in het verleden al veel raketaanvallen te verduren heeft gekregen. Maar dat ging door het ongeluk niet door. Mede daardoor zijn we nu juist in Israël gebleven en willen we ons visum proberen te verlengen, zodat Iris eerst helemaal kan revalideren, voor ze terugkeert naar Nederland. De meeste mensen gaan liever weg, als er ergens een oorlog dreigt uit te breken, maar wij hebben altijd gevoel dat we dan juist hier willen zijn. Eigenlijk zijn we blij dat we hier nu mogen zijn. We voelen ons nauw betrokken en deel van de strijd die gevoerd wordt. We leven mee met "onze jongens" die naar het front geroepen zijn.

Hier zijn wat gezichten van "onze jongens":

En nog wat indrukken van de sfeer rond Gaza, waar het leger van Israël zich voorbereide op een eventuele invasie in Gaza.

Sommigen kennen we persoonlijk, Jonathan, de zoon van Rimona en Ephraïm en Idan, de zoon van Avishai en Jolanda. Onze huisbaas, Omri, die in de korte tijd dat we hier nu wonen, meer een vriend is geworden, is ook opgeroepen. Net voor zijn vertrek hadden we nog een aantal gesprekken over zijn ervaringen in de Libanon oorlog. Hij vertelde over de wonderen die ze meegemaakt hebben en wij vertelden over de serie "Against all odds", waar verschillende wonderen, die gebeurd zijn tijdens de oorlogen van Israël, verfilmd zijn. Daar hadden ze nog nooit van gehoord, dus hebben we meteen die serie aan hen uitgeleend als bemoediging. Lilach was alleen thuis met de kinderen, die 's avonds af en toe huilden om hun vader. Ze voelden heel goed aan dat er spanningen waren, ook al was het hier in de moshav heel rustig. We merkten niets van de raketaanvallen die zo'n 70 kilometer hiervandaan plaatsvonden. Wel horen we regelmatig vliegtuigen overvliegen, ook nu nog sinds het bestand is ingegaan. Kinderen uit Beersheva, die vanwege de aanvallen niet naar school konden, kwamen hier logeren. Dat is veel beter dan dat ze telkens heen en weer moeten rennen naar de schuilkelder. Wij moesten eigenlijk ons visum in Beersheva laten verlengen, maar we hebben onze afspraak afgezegd, omdat het niet wijs was om naar een van de steden te gaan waar regelmatig raketten neerkwamen. Met een gipspootje is het helemaal moeilijk om snel dekking te zoeken. Meestal heb je maar 15 seconden om een veilige plaats te vinden, als de sirene gaat. Het is nog een wonder dat er zo weinig slachtoffers zijn gevallen. De wereld ziet dat als een teken dat Israël veel agressiever is dan Hamas, omdat daar veel meer slachtoffers zijn gevallen. Dat heeft aan de ene kant te maken met het feit dat Hamas raketstellingen neerzet in de bebouwde kom, om zich te verschuilen achter een menselijk schild. Maar er is nog een andere kant: God beschermt Zijn volk. Deze operatie heeft de naam "Wolkkolom", wat vertaald wordt met de wolk van bescherming. Dat was ook wat God deed toen Hij Zijn wolkkolom meestuurde met Israël, nadat ze vertrokken waren uit Egypte. Ook nu is Zijn wolkkolom zichtbaar over het Land voor degenen, die het willen en kunnen zien. Het is elke keer weer duidelijk dat dit Land en dit volk anders zijn, dan welk volk of land ook ter wereld. De soldaten bereiden zich biddend voor op de strijd, die ze moeten voeren. Ze zingen onder andere psalm 115 en dansen bij de eeuwenoude woorden van geloof. Rabbi's komen naar de getroffen gebieden en bidden op plaatsen waar raketten zijn ingeslagen en slachtoffers zijn gevallen. Bibi Netanyahu zei, dat we het zwaard van David moeten grijpen. David was een man naar Gods hart. Hoewel hij moest vechten en zijn leger inzette, was zijn doel het koningschap van God op aarde te vestigen (2 Kr. 13:5). Deze opdracht wordt nog steeds serieus genomen. Het Israëlische leger is zich bewust dat ze niet alleen strijden om hun volk en land te beschermen, maar dat ze betrokken zijn in een groter plan van God. Het is ontroerend om te zien, hoe soldaten tijd nemen om de bijbel te lezen en ze gezegend worden door Rabbijnen voor ze de strijd in gaan. Als een jonge soldaat in Israël voor het eerst zijn wapen ontvangt, krijgt hij daarbij ook een bijbel!

In vele opzichten is het goed om op dit moment hier te zijn. Ondanks de beperkingen heeft zelfs Iris het drukker dan ooit. De Heer blijft mensen sturen die onderwezen moeten worden. Letterlijk zitten er soms mensen aan haar voeten. Verschillende bezoekers zijn een paar dagen gebleven om bij te praten over wat de Heer op dit moment spreekt. Urenlange bijbelstudies zijn het gevolg. Vragen gaan over en weer en antwoorden en suggesties worden gedeeld. Lilach weet altijd weer een plekje te vinden op onze compound voor de mensen die onverwachts komen. Vrienden uit Australië ontmoetten een jongeman uit Wales, die na een periode van drugs en een ruig leven, achttien maanden geleden tot geloof is gekomen. Hij komt uit een Christelijk gezin, dus zijn ouders waren heel blij met de omkeer in zijn leven. Toch had hij moeite om zich opnieuw aan te passen aan het kerkelijke wereldje. Wat hij om zich heen zag in kerken en gemeenten, riep een heleboel vragen op. God zei tegen hem, ga naar Israël, neem tijd in de woestijn, daar zal ik tot je spreken. Hij kocht een enkele reis naar Tel Aviv en wonder boven wonder werd hij zo toegelaten in het land. Hij was nog nooit eerder in Israël geweest en dacht eerst dat Galilea wel een geschikte plaats was om de Heer te zoeken. Maar hij realiseerde al gauw dat daar geen woestijn is. Dus werd hij naar ons door verwezen. En opnieuw vond Lilach ook een plaats voor hem. Hij slaapt nu in de jacuzzi kamer, op een matras op de grond. Als hij twee uur per dag voor Lilach in de tuin werkt, hoeft hij voor zijn kamer niets te betalen. Er is een keuken waar hij zijn maaltijden kan klaar maken en als hij langere tijd de woestijn in wil, kunnen wij hem brengen naar een plaats waar water is en waar hij ook zijn tentje op kan slaan. Maar voorlopig blijft hij eerst een poosje hier om te leren over Gods plan met Israël. Eigenlijk wist hij niets en kwam hij bijna als een blinde in dit land aan. Maar God is zijn ogen aan het openen en Hij gebruikt ons daarvoor. Iris geeft hem een paar uur per dag les en wij hebben hem ook verschillende informatieve DVD's gegeven. Met een oude TV van Lilach en een DVD speler van ons, kan hij nu zelf zijn lessen aanvullen met documentaires en films over Israël. Naast Joshua is Iris ook op verzoek van Lilach begonnen Engelse les te geven aan haar drie dochters, die variëren tussen de zes en tien jaar. Janny vindt het leuk om daarbij te helpen en zij brengt dan vaak een vrolijke noot aan. Wij leren op onze beurt dan ook weer wat Hebreeuws.

Hoewel niet al onze vragen meteen beantwoord zijn, geloven we dat het heel goed is om op het moment hier te zijn.

Waarom lijkt al ons spaargeld nu op te gaan aan ziekenhuis kosten?

Hoewel we al gezien hebben dat God het uitstel van onze reis naar Rusland gebruikt om Zijn plan nog duidelijker te maken, heeft het ook consequenties. Het lijkt of al ons spaargeld nu op zal gaan aan ziektekosten. Gelukkig hoeven we de rekening niet in een keer te betalen. Dat hebben we te danken aan Lilach, die garant stond bij de opname van Iris in het ziekenhuis. Zij heeft onze zaak bepleit en zelfs gezorgd dat we 10% korting kregen, en ook voor elkaar gekregen dat we pas vanaf 1 december in vijf maanden de rekening hoeven te voldoen. Toen we voor controle terug moesten naar het ziekenhuis, gaf ze ons vijf getekende cheques mee met het bedrag dat de volgende maanden van hun rekening wordt afgeschreven. Wij kunnen haar dat maandelijks terug betalen, naast de huur die we al betalen. Dit betekent dat de komende tijd onze maandelijks lasten een stuk hoger zullen zijn en we jullie support zeker kunnen gebruiken. Aan de andere kant hoeven we niet meteen ons spaargeld aan te spreken en kunnen we verder gaan met de plannen voor onze reis naar Rusland. Hartelijk dank aan degenen die daar al aan bijgedragen hebben. Er is nog wel meer geld voor nodig dan wat we al gespaard hadden, omdat we Galya nodig hebben voor de taal en de contacten in Rusland. Zij blijft natuurlijk hopen en bidden dat ook Johan mee zal kunnen gaan, zowel financieel als fysiek. Intussen is Galya toch doorgegaan contacten te leggen in Pevek, omdat een bezoek aan Tiksi vanwege het gesloten vliegveld niet door kan gaan. Hoewel ze weet dat er een jong echtpaar als evangelisten in Pevek gewerkt hebben, heeft ze nog geen contact met hen kunnen opnemen. Bidt dat nu in deze tijd ook die contacten tot stand zullen komen en dat alle financiële en fysieke obstakels overwonnen zullen worden.

Hier zijn nog even nieuwe punten voor gebed:

- Voorspoedige herstel van Iris, gezonde groei van het bot en vlotte revalidatie.
- Visa verlenging in Israël zodat we tot 30 januari kunnen blijven en dit geen onnodige achterdocht of vragen zal opwekken.
- Dat de reis naar Moskou van 6 februari - 6 maart door zal gaan.
- Voor Galya dat zij de juiste contacten kan leggen in Pevek, de plaats waar we het meeste vrede over hebben om naar toe te gaan.
- De vlucht naar Pevek van 11-26 februari, dat er plaats genoeg zal zijn en dat God zal voorzien in de hoge kosten van de tickets
- Het regelen van de visa en alle vergunningen die we nodig hebben, en overnachtingen in de plaatsen die we zullen bezoeken.
- Voor Johan en Galya, dat zij beiden mee kunnen gaan, gezond zullen zijn en God ook voor hen zal voorzien.
- Voor de e.v. mogelijkheid om les te geven op een van de YWAM basissen, in de laatste week van ons verblijf in Rusland.

Dank voor de giften die we al van jullie mochten ontvangen en jullie betrokkenheid ook in gebed. De zegen voor hen die bij het pakgoed achterblijven, zal hetzelfde zijn als van hen die ten strijde trekken. Dat geldt hier in Israël en ook voor jullie.

Veel liefs, *Janny en Iris*

Giften kun je overmaken naar de
rekening van onze Stichting:
Judah and Ephraim Ministries
ING 3215757

